

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2012 december Vers

Pál Dániel Levente: Ezer kavics; A test szabad

Ezer kavics

Nyelved, zsákmányom viszem Alexandria felé,
ölemben óvom, elaludni nem lehet,
tengerbe merítem majd a lelkedet.
Túlparton Európa, ez itt nem az,
égő gumiszag borítja a habzó vizeket.

Innen nézlek, nagyon messze az a sziklafal,
leülök a homokba, ezer kavicsra kötöm
ezer darabra tépett viruló emléked foszlányait,
kipattintom a sört, rágyújtok,
szegényes rítusok,
egy behunyt szemű pillanat
ötven méter távolságból látom magam,
aprónak, ahogy láthat onnan
távcsövével, nagyítás nélkül
az a vörös német és fekete barátnője.

A lényeg most ezer darabra tört szép emléked,
és az ezer kavics, vidáman dobálom

a szembe süvítő sós széllel,
bele a pillanatig legnagyobb hullámokba,
amíg karom bírja,
mert a felejtés is erőfeszítés, férfimunka,
és egyedül a legkisebb porszemet is
határozottan nehezebb odébb pöccinteni,
mint testvérrel, baráttal,
harsány férfitársasággal,
hát még egy lapos tengeri kavicsot
elhajítani ügyetlen erővel.

Nem is bírtam soká,
talán ha kétszázat széthajigáltam,
ledőltem szuszogva,
jobb karom masszírozva,
és néztem egy sirályt,
mi mást nézhettem volna
egy gumifüstös meztelen
alexandriai égdarabban,
és néztem azt a sirályt,
közel nyolcszáz kőből emelt fészken
biztonságából, szinte belőled,
ahogy már támaszkodni is
gyenge karom dörgöltem,
kicsit sem büszkén, pláne emelt fővel,
inkább valami bódult melankólia,
mint az égő gumi füstje súlya alatt,
hogy fel kéne állnom,

kivennem egy olcsó szobát valahol,
holnap visszajönnöm,
folytatni befejezetlen nagy felejtésmunkám,
s bízva abban, számba véve azt is,
mint lehetőséget,
hogyan az ellenem fújó,
szembe habzó tenger
ezer kavicsom, széttépett emlékeid
újra partra mossa, eszembe idéz.

A test szabad

„Hívhatlak?” „Ráérsz?” „Küldöm a számom.”
„Nálad alhatok?” „Hívj, hívj, hívj!” „Hallom,
mi történt.” „Várlak.” „Szabad az estéd?”
„Hi, akarod egy istennő testét?”
„Sajnálom, felejtünk együtt.” „Régen
vártam erre.” „Kire gondolsz éppen?”
„Küldök egy fotót.” „Kívánlak.” „Tetszem?”
„Mért nem veszed fel?” „Hé, mással fekszem
akkor le ma este.” „Magányos vagy?”
„Nincsen pasim.” „Nedves vagyok.” „Ne hagyj
egyedül.” „Járni én sem akarok.”
„Ma?” „Tudom, hogy te is azt akarod.”
„Ne légy félénk kisfiú!” „Várjalak?”
A test szabad. A legyek rajzanak.

Tetszik

8 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Pál Dániel Levente: Hogy élünk, nem hiába** Élünk Kalászon, Budán, Keszthelyen, mi nyúlurak és csaholó kutyák, térdre...
2. **Podmaniczky Szilárd: A kis kavics** Apuról igazából csak azt tudnám mondani, hogy folyton szerelmes anyuba,...
3. **Petschnig Mária Zita: "Ezer zsibbadt vágyból..."** Petschnig Mária Zita "Ezer zsibbadt vágyból..."* Az újkori jakobinizmus...
4. **Nyerges Gábor Ádám: Amit mondani nem szabad** Én tudom, hogy nem találok elég szép szavat, hogy Neked...
5. **Mélyi József: Az olimpiai eszme és a magyar test (Gyorsabban, magasabbra, erősebben! A Magyar Nemzeti Galéria és a Magyar Sportmúzeum kiállítása a londoni olimpia tiszteletére.)** Olimpiák idején a sporthoz kapcsolódó nemzeti mítoszok mindig erőteljesebben jelennek...

Cimkék: **Pál Dániel Levente**